

og vilde hindre, at han blev sendt bort. De paastod, at der var bleven øvet Vold imod ham, og kaldte os rent ud Bødler og Djævlens Haandlangere. Især var den store „sorte Trine“ meget ophidset. Hun formelig truede ad os, og det var kun med Nød og næppe, at jeg fik dem overtalt til at være rolige og forføje sig bort! . . . Forøvrig forefaldt der ogsaa en næsten rørende — eller, om man vil, uendeligt sørgelig — Scene ved samme Lejlighed. Det var en ung Moder, der kom bærende med et sygt Barn, som hun vilde have ham til at lægge Haanden paa, for at det kunde blive rask. Det var ikke muligt at faa hende bort. Hun blev ved at klamre sig til Vognhjulet og raabe, at hun vilde se ham, at han skulde frelse hendes Barn.“

„Ja, han har jo altid haft en underlig Magt over visse Mennesker.“

„Ja den Magt, som Enfoldighed og Vanvid desværre altid har over ubefæstede Sjæle, og som gør den Slags Folk som Emanuel Hansted til nogle af Samfundets farligste Personer.“

„Ser De virkelig saaledes paa ham? Han har dog vel egentlig altid været værst mod sig selv.“

„Aa ja, det kan man ogsaa sige. Fejlen er vel overhovedet den, at man har opfattet ham